

درگیری متاستاتیک تخدمان‌ها در کانسر کولورکتال: بررسی گذشته‌نگر ۱۸۰ بیمار

تاریخ دریافت مقاله: ۱۳۸۸/۰۱/۲۴ تاریخ پذیرش: ۱۳۸۸/۰۵/۲۴

چکیده

زمینه و هدف: انجام افورکتومی در حین کولکتومی مبتلایان به کانسر کولورکتال همواره مورد اختلاف نظر بوده است. هدف مطالعه بررسی شیوع و تابلوی بالینی و خصوصیات پاتولوژی درگیری تخدمان‌ها در بدخیمی‌های کولورکتال است. در کنار آن سعی شده است تا فاکتورهای پروگنوستیک درگیری تخدمان‌ها در بدخیمی کولورکتال و نقش افورکتومی پروفیلاکتیک در مبتلایان به این بیماری روشن‌تر شود. روش بررسی: اطلاعات کلیه بیماران مونثی که با تشخیص کانسر اولیه کولورکتال بین سال‌های ۱۳۷۰-۸۳ در انتیتو کانسر بیمارستان امام خمینی (ره) بستری شدند و تحت جراحی کولکتومی قرار گرفتند جمع‌آوری شد. **یافته‌ها:** ۱۸۰ زن با متوسط سنی ۴۷/۵ سال (دامنه ۱۷ تا ۸۶) وارد مطالعه شدند. در (۶/۶۶٪) ۱۲۰ زن تخدمان‌ها حفظ شد و (۳/۳۳٪) ۶۰ مورد به طور همزمان با کولکتومی، افورکتومی دوطرفه شدند، که در ۲۲ بیمار (۲۶/۳٪) به منظور پروفیلاکسی، در ۳۵ بیمار (۵/۸۳٪) به علت شکل غیرطبیعی تخدمان‌ها و در سه بیمار (۵٪) به علت نامعلوم صورت گرفته بود. در بررسی آسیب‌شناسی پنج مورد درگیری متاستاتیک هشت مورد تومور اولیه و ۴۸ مورد تخدمان نرمال یافت شد. بیماران با متاستاز تخدمان در مرحله بالاتری قرار داشتند و رابطه معنی‌داری بین درگیری متاستاتیک تخدمان‌ها و وضعیت قاعدگی، محل، سایز، گرید تومور و تولید موسین توسعه آن و حتی شکل تخدمان‌ها یافت نشد. بروز کلی متاستاز تخدمان در کانسر کولورکتال ۲/۷٪ و متاستاز ایزوله آن کمتر از ۱/۲٪ بود. در طول دو سال اول بی‌گیری هشت بیمار (۶/۶٪) دچار متاستاز تخدمان‌ها شدند که سه مورد آن ایزوله بود. هیچ بیماری با متاستاز تخدمانی بقاء پنج سال نداشت.

نتیجه‌گیری: احتمال وجود متاستاز ایزوله تخدمان‌ها در کانسر کولورکتال بسیار کم است و بهمین دلیل انجام افورکتومی پروفیلاکتیک در حین جراحی کانسر کولورکتال توصیه نمی‌شود.

*رامش عمرانی پور

گروه جراحی سرطان انتیتو کانسر دانشگاه علوم پزشکی تهران

کلمات کلیدی: کانسر کولورکتال، تخدمان، متاستاز.

*نویسنده مسئول: تهران، انتهای بلوار کشاورز، مجتمع بیمارستانی امام خمینی، مرکز تحقیقات انتیتو کانسر
تلفن: ۸۸۷۲۳۴۱۰ email: omranipour@sina.tums.ac.ir

مقدمه

ریسک کانسر اولیه تخدمان، جلوگیری از متاستاز متاکرونوس بعدی و برداشت متاستاز احتمالی مخفی و میکروسکوپی تخدمان‌ها است.^{۱,۲} افورکتومی روتین در کانسر کولورکتال اولین بار در سال ۱۹۷۰ توسط Schenk مطرح شد^۳ اما تا به حال هیچ مطالعه تصادفی و آینده‌نگری با قدرت آماری بالا برای تعیین نقش افورکتومی پروفیلاکتیک در کانسر کولورکتال انجام نشده است و بهمین دلیل دستورالعمل روشنی در مورد افورکتومی در حین جراحی کانسر کولورکتال وجود ندارد. هدف این مطالعه تعیین انسیدانس متاستاز همزمان و متاکرونوس تخدمان‌ها در مبتلایان به کانسر کولورکتال است همچنین با بررسی خصوصیات بالینی پاتولوژیک بیمارانی که دچار متاستاز تخدمانی هستند و نیز

میزان درگیری تخدمان‌ها در کانسر کولورکتال Colorectal cancer در منابع مختلف بین چهار تا ۳۰/۸٪ ذکر شده است.^۱ کمتر از ۵٪ مبتلایان به کانسر کولورکتال در عرض دو سال پس از کولکتومی دچار متاستاز تخدمان‌ها می‌شوند و در اتوپسی ۱۶-۲۴٪ زنانی که به علت کانسر کولورکتال فوت می‌کنند درگیری تخدمان‌ها وجود دارد.^۲ در درگیری مجاورتی و مستقیم تخدمان‌ها به وسیله کانسر کولورکتال یا در متاستاز ایزوله ماکروسکوپی تخدمان‌ها افورکتومی به شکل رادیکال و با هدف علاج (cure) انجام شده و می‌تواند بقاء بیمار را افزایش دهد اما در حضور تخدمان‌های نرمال هدف از افورکتومی حذف

یافته‌ها

میانگین سنی بیماران ۴۷/۵ و دامنه سنی آنها بین ۱۷ تا ۸۶ سال بود. از کل ۱۸۰ بیمار مورد مطالعه ۶۰ بیمار همزمان با کولرکتومی طبق نظر جراح تحت افورکتومی دوطرفه قرار گرفته بودند. علت افورکتومی در ۲۲ بیمار (۳۶/۶٪) پروفیلاکسی، در ۳۵ بیمار (۵۸/۳٪) مورفولوژی غیرطبیعی تخدمانها بود و در سه بیمار علته برای افورکتومی ذکر نشده بود. عارضه‌ای در رابطه با افورکتومی رخ نداد و در بررسی پاتولوژی فقط پنج مورد ممتاز تخدمان یافت شد بنابراین میزان شیوع ممتاز تخدمان همزمان در کانسر کولورکتال ۰/۷٪ برآورد شد. در هشت بیمار توده اولیه تخدمان یافت شد که شامل چهار مورد سروز سیست آدنوما و یک مورد فیبروم، یک مورد کیست درموئید و دو مورد کیست هموراژیک تخدمان بود در بقیه ۴۷ مورد، تخدمانها در بررسی بافت‌شناسی کاملاً نرمال بودند و ارتباطی بین مورفولوژی غیرطبیعی تخدمانها و درگیری ممتازاتیک آنها وجود نداشت (عدد p=۰/۲۳۹). از ۱۲۰ بیماری که همزمان با کولرکتومی افورکتومی نشدنده هشت بیمار در طول پی‌گیری دچار ممتاز تخدمانها شدند و متوسط زمانی بروز ممتاز تخدمانها ۱۴ ماه (دامنه ۱۰ تا ۲۴ ماه) بود. خصوصیات بالینی کلیه بیماران با ممتاز تخدمان (چه همزمان و چه متاکرونوس) در جدول ۱ ذکر شده است. خصوصیات این بیماران (گروه با تخدمان درگیر) با بیمارانی که افورکتومی شدند و در بررسی پاتولوژیک تخدمانها کاملاً نرمال بود (گروه تخدمان نرمال) مقایسه شد. متوسط سنی بیماران در گروه تخدمان درگیر ۴۵ سال و در گروه تخدمان نرمال ۵۰/۹ سال بود. در گروه تخدمان درگیر اغلب بیماران (نفر ۹/۲۳٪) و در گروه تخدمان نرمال نیمی از بیماران (نفر ۵/۵۰٪) پره منوپوز بودند. شایع‌ترین ظاهر بالینی در گروه تخدمان درگیر توده شکمی و در گروه تخدمان نرمال رکتوراژی بود. اغلب بیمارانی تحت افورکتومی قرار گرفته بودند که تومور کولون آنها در رکتون یا رکتوسیگموئید قرار داشت. در اغلب بیماران در دو گروه، تومور کولورکتال افتراک متوسط تا بد داشت و ارتباطی بین ممتاز تخدمانها و محل تومور کولورکتال و افتراک آن یافت نشد. (عدد p بهترین ۰/۰۶۷ و ۰/۵۴۵). سطح مارکر CEA در اغلب بیماران گروه تخدمان درگیر بالا بود اما سطح این مارکر در اغلب پرونده‌ها جهت مقایسه دو گروه یافت نشد. در گروه تخدمان درگیر در مقایسه با

بررسی ریسک فاکتورهای درگیری تخدمانها در کانسر کولورکتال سعی شده است تا نقش افورکتومی پروفیلاکتیک روشن تر شود.

روش بررسی

اطلاعات ۱۸۰ زن مبتلا به کانسر کولورکتال که در فاصله سال‌های ۱۳۷۰ تا ۱۳۸۳ در انتیتو کانسر بیمارستان امام خمینی (ره) بستری و تحت عمل جراحی کولرکتومی قرار گرفتند بهطور گذشته‌نگر از پرونده‌های موجود در بایگانی استخراج شد. اطلاعات مربوط به پی‌گیری حداقل چهار سال بیماران از پرونده‌های درمانگاه جمع‌آوری گردید. تمام بیمارانی که جراحی رادیکال شدند وارد مطالعه شدند و کلیه بیمارانی که غیرقابل عمل بودند و یا به هر دلیل کولرکتومی نشدنده از مطالعه خارج شدند. مواردی که تخدمانها بهطور مستقیم و مجاورتی بهوسیله تومور کولورکتال درگیر شده بودند و مواردی که قبل از عمل کولرکتومی عمل افورکتومی انجام شده بود نیز از مطالعه خارج شدند. مرکز تحقیقات کانسر دانشگاه علوم پزشکی تهران در فروردین ۱۳۸۴ این مطالعه را تصویب کرد. اطلاعات بالینی شامل سن، وضعیت قاعدگی، علائم بالینی، یافته‌های سونوگرافی و سی‌تی اسکن قبل از عمل، سطح تومور مارکر CEA، محل و سایز و افتراک تومور در بیوپسی کولونوسکوپی، درگیری سایر نقاط بدن و خصوصیات تخدمانها شامل شکل، سایز و غیرطبیعی بودن سطح تخدمانها از پرونده‌ها استخراج شد. علت افورکتومی اگر در شرح عمل بیمار توسط جراح ذکر شده بود در دو دسته پیشگیری و شکل غیرطبیعی تخدمانها دسته‌بندی شد و اگر ذکر نشده بود تحت عنوان تعیین نشده ثبت شد. مرحله بیماری، مشخصات دقیق تومور کولورکتال و درگیری و یا عدم درگیری تخدمانها از برگه‌های آسیب‌شناسی به دست آمد و بیمارانی که وجود ممتاز تخدمانی همزمان در آنها اثبات شده بود و نیز بیمارانی که در طول پی‌گیری دچار ممتاز تخدمانی شده بودند در یک گروه تحت عنوان گروه با درگیری تخدمانها جمع‌آوری شدند و مشخصات این بیماران با گروهی که نرمال بودن بافت تخدمانها بهوسیله بررسی آسیب‌شناسی نمونه افورکتومی اثبات شده بود مقایسه شد. آنالیز آماری اطلاعات با نرم افزار SPSS ویراست ۱۱/۵ انجام شد ضریب همبستگی پیرسون (r) برای بررسی رابطه بین متغیرها به کار رفت و مقادیر $p \leq 0/05$ معنی‌دار تلقی شد.

جدول-۱: خصوصیات بیماران مبتلا به کانسر کولورکتال با درگیری تخدانها

بیمار	سن	محل تومور	مرحله تومور	تولید موسین	زمان درگیری تخدانها	علت افورکتوومی	ساپر نقاط درگیر
کولون عرضی	۲۲	T ₄ N ₁ M ₁ G _{III}	همزان	+	شکل غیرطبیعی	روده باریک	-
رکنوم	۳۱	T ₄ N ₁ M ₀ G _{II}	همزان	-	شکل غیرطبیعی	-	-
سیگمویید	۶۰	T ₃ N ₁ M ₀ G _I	همزان	-	شکل غیرطبیعی	امتنوم	-
رکتوسیگمویید	۴۰	T ₄ N ₀ M ₁ G _{III}	همزان	+	شکل غیرطبیعی	پریتوئن و کبد	-
کولون نزولی	۱۷	T ₄ N ₀ M ₁ G _{III}	همزان	+	شکل غیرطبیعی	پریتوئن	-
سیگمویید	۴۴	T ₃ N ₁ M ₀ G _{III}	پس از ۱۲ ماه	-	توده	پریتوئن	-
رکنوم	۵۲	T ₃ N ₁ M ₀ G _{III}	پس از ۱۰ ماه	+	توده	-	-
رکتوسیگمویید	۷۲	T ₂ N ₀ M ₁ G _I	پس از ۱۵ ماه	-	توده	-	-
کولون نزولی	۲۳	T ₃ N ₁ M ₁ G _{III}	پس از ۱۱ ماه	+	توده	امتنوم	-
سکونم	۵۹	T ₃ N ₀ M ₀ G _{II}	پس از ۲۴ ماه	-	توده	-	-
سیگمویید	۴۲	T ₃ N ₀ M ₀ G _{II}	پس از ۱۲ ماه	-	توده	-	-
رکنوم	۳۵	T ₂ N ₁ M ₀ G _{II}	پس از ۲۴ ماه	-	توده	-	-
رکنوم	۳۸	T ₂ N ₁ M ₀ G _{II}	پس از ۱۸ ماه	-	توده	کبد	-

جدول-۲: شیوع متاستاز تخدانها در کانسر کولورکتال در مطالعات قبلی

مطالعه	تعداد زنان مبتلا به کانسر کولورکتال	تعداد و درصد متاستاز تخدانها	طریقه یافتن متاستاز
Buirge (6), 1941	۱۲۰	۶(٪۵)	اتوپسی
Abrams et al (2), 1950	۲۰۵	۲۰(٪۹٪۷)	اتوپسی
Burt (33), 1951	۴۹۳	۱۳(٪۲/۶)	عمل جراحی
Stearns & Deddish (34), 1959	۶۳	۵(٪۸)	عمل جراحی
Deddish (35), 1960	۱۲۲	۵(٪۸)	عمل جراحی
Barr et al (36), 1962	۲۰۰۶	۲۲(٪۱/۱)	عمل جراحی / پی گیری
Sherman et al (37), 1964	۱۶۲	۸(٪۵)	عمل جراحی / پی گیری
Harcourt & Dennis (38), 1968	۱۴۸	۹(٪۴)	عمل جراحی / پی گیری
Antoinades et al (39), 1977	۱۵۸	۸(٪۵)	عمل جراحی / پی گیری
MacKeigan & Ferguson (18), 1979	۱۶۲	۱۲(٪۷/۴)	عمل جراحی / پی گیری
Blamey et al (19), 1981	۸۸۲	۱۳(٪۱/۴)	پی گیری
Blamey et al (40), 1981	۹۹۸	۳۶(٪۳/۶)	عمل جراحی
O'Brien et al (27), 1981	۲۶۸	۱۴(٪۵/۲)	عمل جراحی / پی گیری
Cutait et al (23), 1982	۲۰۱	۴(٪۲)	عمل جراحی
Cutait et al (23), 1982	۱۳۴	۳(٪۰۲)	پی گیری
Graffner et al (11), 1983	۵۸	۵(٪۰/۸/۶)	عمل جراحی
Morrow & Enker (13), 1984	۹۲۶	۶۳(٪۶/۸)	پی گیری
Koves et al (7), 1993	۲۲۶	۲(٪۰/۰/۸)	عمل جراحی
Koves et al (7), 1993	۱۰۲	۷(٪۰/۶/۵)	اتوپسی
Perdomo et al (10), 1994	۱۵۹	۵(٪۰/۳/۱)	عمل جراحی / پی گیری
Fujiwara et al (8), 1995	۱۳	۴(٪۰/۳/۱)	اتوپسی
Gemos et al (41), 1995	۴۴	۲(٪۰/۴/۵)	عمل جراحی
Sielezneff et al (24), 1997	۴۱	۱(٪۰/۲/۴)	عمل جراحی
Young-Fadok (9), 1998	۷۴	۰(٪۰)	عمل جراحی
Young-Fadok (9), 1998	۷۲	۲(٪۰/۲/۷)	پی گیری
Francesca Erroi et al (42), 2007	۳۶۸	۱۰(٪۰/۲/۷۱)	عمل جراحی
Kian-Lee (30), 2009	۲۴۹۱	۳۹(٪۱/۵۷)	عمل جراحی

نیز رابطه‌ای بین محل تومور کولورکتال و سایز تومور و متاستاز تخدمان‌ها پیدا نشد (p=۰.۶۷).^{۲۱،۲۲،۲۳،۱۰،۱۱،۱۲،۱۳} در واقع اغلب بیمارانی که افورکتومی شده بودند مبتلا به تومور رکتوم و رکتو سیگموئید بودند و به نظر می‌رسد این تفکر قدیمی که در کانسرهای رکتوم و رکتو سیگموئید افورکتومی پروفیلاکتیک اندیکاسیون دارد هنوز در تصمیم‌گیری و practice جراحان تاثیر دارد. در اغلب مطالعات متاستاز تخدمانی در کانسر کولورکتال در مرحله B و مراحل پیشرفته‌تر دیده شده است.^{۲۴،۱۳،۱۷،۲۰،۱۸} در این مطالعه نیز تومور کولون در ۶۹٪/۲۳ بیماران تمام ضخامت جدار را درگیر کرده و در ۵۳٪/۶۱ آنان تومور به غدد لنفاوی انتشار یافته بود. انتشار پریتوئال و متاستاز کبدی به ترتیب در ۳۸٪/۴۶ و ۱۵٪/۳۸ دیده شد. تعدادی از مطالعات نشان داده‌اند^{۲۳،۱۸،۱۱} که در ثلث تا نیمی از موارد متاستاز تخدمان‌ها در کانسر کولورکتال نمای ماکروسکوپی تخدمان‌ها طبیعی بوده و فقط بررسی آسیب‌شناسی می‌تواند متاستاز مخفی را نشان دهد اما در مطالعه حاضر در هیچ‌کدام از تخدمان‌هایی که به علت پروفیلاکسی برداشته شده بودند متاستاز نهفته میکروسکوپی پیدا نشد به علاوه ۳۵ بیمار به علت ظاهر غیرطبیعی تخدمان‌ها و با تصور متاستاتیک بودن تحت افورکتومی قرار گرفته بودند اما فقط هشت مورد توده با منشاء تخدمانی و پنج مورد تومور ثانویه با منشاء کولورکتال پیدا شد. مطالعات بسیار زیادی درباره نقش افورکتومی پروفیلاکتیک منتشر شده است^{۲۵،۲۳،۹} و در تعدادی از آنها انجام افورکتومی پروفیلاکتیک در پاره‌ای شرایط مانند مرحله بالای بیماری و در زنان یائسه و حتی قبل از یائسگی توصیه شده است اما مطالعه حاضر در کنار تعداد زیادی مطالعات دیگر انجام افورکتومی پروفیلاکتیک را توصیه نمی‌کند. البته بزرگترین نقص این مطالعه حجم اندک نمونه یعنی تعداد موارد افورکتومی شده‌اند اما متسافانه اطلاعات مربوط به بیمارانی که قبل از انسیستیو کانسر بستری و کولکتومی شدند در بایگانی راکد انسیستیو می‌باشد و امکان دستیابی به آنها وجود ندارد و تنها ادامه مطالعه در آینده می‌تواند حجم نمونه را افزایش دهد. میزان بقاء بیماران مبتلا به متاستاز تخدمانی بسیار اندک است و انجام افورکتومی پروفیلاکتیک بقاء آنان را افزایش نمی‌دهد.^{۲۶} بقاء بیماران با متاستاز متاکرونوس تخدمان اندکی بالاتر از بیماران با متاستاز همزمان می‌باشد. در مطالعه حاضر نیز این مطلب تایید شد اما به علت حجم اندک نمونه هر دو گروه امکان مقایسه

گروه تخدمان نرمال خود تومور کولورکتال نیز صرف‌نظر از وضعیت تخدمان در مرحله بالاتری قرار داشت به طوری که در ۹ بیمار (۲۳٪/۶۹) از این گروه تومور تمام ضخامت کولون را گرفتار کرده بود. بقاء بیماران با متاستاز تخدمانی بسیار اندک بود گروه با متاستاز همزمان به طور متوسط ده ماه و گروه با متاستاز متاکرونوس به طور متوسط ۲۰ ماه بقاء داشتند.

بحث

شیوع متاستاز تخدمان‌ها در کانسر کولورکتال در گزارشات مختلف بین صفر تا ۳۰٪ متغیر است. این رقم در گزارشات اتوپسی بین پنج تا ۳۱٪ و در گزارشات بالینی بین صفر تا ۸٪ گزارش شده است.^{۲۷} تعدادی از این مطالعات در جدول ۲ جمع‌آوری شده‌اند و متوسط میزان شیوع ۳/۵٪ برآورد شده است. در مطالعه حاضر نیز شیوع متاستاز تخدمان همزمان ۲/۷٪ و متاکرونوس ۶/۶٪ برآورد شده است. مکانیسم بروز متاستاز تخدمان‌ها نامشخص است انتشار هماتوژن و سپس لنفتیک قوی ترین تئوری‌های مطرح هستند.^۹ وجود درگیری همزمان پریتوئن در اغلب متاستازهای تخدمانی تئوری ترانس سلومیک را مطرح می‌کند.^{۱۰} اما اغلب تومورهای متاستاتیک نه در سطح تخدمان بلکه در عمق آن قرار گرفته‌اند و این واقعیت تئوری ترانس سلومیک را تضعیف می‌کند.^{۱۱} درگیری تمام ضخامت جدار و غدد لنفاوی توسط تومور کولون در اغلب بیماران با متاستاز تخدمانی مطالعه حاضر و نیز شیوع بالای درگیری پریتوئن در آنها به نفع مکانیسم‌های انتشار لنفتیک و ترانس سلومیک بود. تاثیر سن و وضعیت قاعده‌گی در بروز متاستاز تخدمان‌ها نامعین است. مطالعات بسیاری متاستاز تخدمان‌ها را در زنان قبل از یائسگی شایع تر دانستند،^{۱۲-۱۴} اما تعدادی از مطالعات ارتباط بین سن پایین و بروز متاستاز تخدمانی را رد کردند. در مطالعه حاضر متوسط سن بیماران در گروه تخدمان درگیر ۴۱ سال بود و اغلب بیماران در دارای متاستاز تخدمانی یائسه بودند. در مطالعه حاضر متاستاز تخدمانی را رد کردند.^{۱۵} در این مطالعات اغلب بیماران در بیماران در گروه تخدمان درگیر می‌باشد و اغلب بیماران در دوران قبل از یائسگی بودند اما ارتباطی بین درگیری متاستاتیک تخدمان‌ها و وضعیت قبل از یائسگی پیدا نشد. مطالعات قبلی به خوبی نشان داده‌اند که افتراق بد تومور کولون ریسک فاکتور بروز متاستاز تخدمانی (p=۰.۶۲۹)^{۱۶،۱۷،۲۰،۱۰} نیست و این مطالعه نیز به نتیجه مشابهی رسید. همچنین مانند مطالعات دیگر در مطالعه حاضر

کولورکتال گزارش شده است^{۳۱،۳۲} اما در هر دو مطالعه نیاز به بررسی‌های آینده‌نگر مطرح شده است. در مجموع شیوع متاستاز تخدمان‌ها در کانسر کولورکتال بسیار پایین می‌باشد و در این‌گونه موارد اغلب تومور کولورکتال پیشرفت‌هه است و در کنار متاستاز تخدمان در گیری مناطق دیگر نیز وجود دارد. بنابراین اگرچه افورکتومی شانس لایپراتومی بعدی را در تعداد اندکی از بیماران کاهش می‌دهد اما انجام روتین افورکتومی پروفیلاکتیک در حین جراحی کانسر کولورکتال توصیه نمی‌شود.

سپاسگزاری: از سرکار خانم دکتر نجوى جو مدیریت مرکز تحقیقات انسیتو کانسر به‌دلیل کمک‌هایشان در انجام مطالعه و از آقای دکتر لباسچی دستیار جراحی عمومی در انجام آنالیز آماری این مطالعه سپاسگزاری می‌شود.

آماری وجود نداشت در دو مطالعه دیگر نیز که دو گروه متاستاز همزمان و متاستاز متاکرونوس مقایسه شدند نتایج متناقضی بدست آمد^{۲۱،۲۷} و هیچ بیماری با متاستاز تخدمانی بقاء پنج ساله نداشت. بقاء درازمدت در بیماران با درگیری متاستاتیک تخدمان در کانسر کولورکتال بهندرت گزارش شده است. Miller^{۱۸}, Mackeigam^{۱۶}, Wright^{۲۸} هر کدام یک بیمار با بقاء پنج سال، ۱۰ سال و ۸/۹ سال را گزارش کردند. Balmey^{۲۵} بیمار مبتلا به متاستاز تخدمانی کانسر کولورکتال که رزکسیون کوراتیو شدند را پی‌گیری کرده و بقاء پنج ساله ۵۰٪ گزارش کرد. Kian-Lee^{۳۹} در پی‌گیری ۳۹ بیمار مبتلا به متاستاز تخدمانی کانسر کولورکتال بقاء متوسط را ۱۹ ماه گزارش کرد.^{۳۰} در دو مطالعه اخیر افزایش بقاء بیماران به‌دلیل انجام افورکتومی در حضور درگیری متاستاتیک تخدمان‌ها در کانسر

References

- Pitt J, Dawson PM. Oophorectomy in women with colorectal cancer. *Eur J Surg Oncol* 1999;25(4):432-8.
- Abrams HL, Spiro R, Goldstein N. Metastases in carcinoma; analysis of 1000 autopsied cases. *Cancer* 1950;3(1):74-85.
- Huang PP, Weber TK, Mendoza C, Rodriguez-Bigas MA, Petrelli NJ. Long-term survival in patients with ovarian metastases from colorectal carcinoma. *Ann Surg Oncol* 1998;5(8):695-8.
- Rayson D, Boutil E, Whiston F, Stitt L. Outcome after ovarian/adnexal metastectomy in metastatic colorectal carcinoma. *J Surg Oncol* 2000;75(3):186-92.
- Schenk F, Sitzenfrey A. Gleichzeitiges Karzinom des Magens, der ovarien und des uterus, mit besonderer berücksichtigung ihrer operativen Behandlung und der hitoloischen. *Z Geburtshufe Gynakol* 1907;60:392-419.
- Buirge RE. Carcinoma of the large intestine; review of four hundred and sixteen autopsy records. *Arch Surg* 1941;42:801-18.
- Köves I, Vámosi-Nagy I, Besznyák I. Ovarian metastases of colorectal tumours. *Eur J Surg Oncol* 1993;19(6):633-5.
- Fujiwara K, Ohishi Y, Koike H, Sawada S, Moriya T, Kohno I. Clinical implications of metastases to the ovary. *Gynecol Oncol* 1995;59(1):124-8.
- Young-Fadok TM, Wolff BG, Nivatvongs S, Metzger PP, Ilstrup DM. Prophylactic oophorectomy in colorectal carcinoma: preliminary results of a randomized, prospective trial. *Dis Colon Rectum* 1998;41(3):277-83; discussion 283-5.
- Perdomo JA, Hizuta A, Iwagaki H, Takasu S, Nonaka Y, Kimura T, et al. Ovarian metastasis in patients with colorectal carcinoma. *Acta Med Okayama* 1994;48(1):43-6.
- Graffner HÖL, Alm POA, Oscarson JEA. Prophylactic oophorectomy in colorectal carcinoma. *Am J Surg* 1960; 99:188-91.
- Herrera-Ornelas L, Mittelman A. Results of synchronous surgical removal of primary colorectal adenocarcinoma and ovarian metastases. *Oncology* 1984;41(2):96-100.
- Morrow M, Enker WE. Late ovarian metastases in carcinoma of the colon and rectum. *Arch Surg* 1984;119(12):1385-8.
- Taylor AE, Nicolson VM, Cunningham D. Ovarian metastases from primary gastrointestinal malignancies: the Royal Marsden Hospital experience and implications for adjuvant treatment. *Br J Cancer* 1995;71(1):92-6.
- Tentes A, Markakidis S, Mirelis C, Leventis C, Mitrousi K, Gosev A, et al. Oophorectomy during surgery for colorectal carcinoma. *Tech Coloproctol* 2004;8 Suppl 1:214-6.
- Miller BE, Pittman B, Wan JY, Fleming M. Colon cancer with metastasis to the ovary at the time of initial diagnosis. *Gynecol Oncol* 1997;66(3):368-71.
- Herrera-Ornelas L, Natarajan N, Tsukada Y, Prado-Alcalá E, Gutierrez-Garcia CJ, Piver S, et al. Adenocarcinoma of the colon masquerading as primary ovarian neoplasia. An analysis of ten cases. *Dis Colon Rectum* 1983;26(6):377-80.
- MacKeigan JM, Ferguson JA. Prophylactic oophorectomy and colorectal cancer in premenopausal patients. *Dis Colon Rectum* 1979;22(6):401-5.
- Blamey SL, McDermott FT, Pihl E, Hughes ES. Resected ovarian recurrence from colorectal adenocarcinoma: a study of 13 cases. *Dis Colon Rectum* 1981;24(4):272-5.
- Herrera LO, Ledesma EJ, Natarajan N, Lopez GE, Tsukada Y, Mittelman A. Metachronous ovarian metastases from adenocarcinoma of the colon and rectum. *Surg Gynecol Obstet* 1982;154(4):531-3.
- Tunca JC, Starling JR, Hafez GR, Buchler DA. Colon carcinoma metastatic to the ovary. *J Surg Oncol* 1983;23(4):269-72.
- Mazur MT, Hsueh S, Gersell DJ. Metastases to the female genital tract. Analysis of 325 cases. *Cancer* 1984;53(9):1978-84.
- Cutait R, Lesser ML, Enker WE. Prophylactic oophorectomy in surgery for large-bowel cancer. *Dis Colon Rectum* 1983;26(1):6-11.
- Sielezneff I, Salle E, Antoine K, Thirion X, Brunet C, Sastre B. Simultaneous bilateral oophorectomy does not improve prognosis of postmenopausal women undergoing colorectal resection for cancer. *Dis Colon Rectum* 1997;40(11):1299-302.
- Ballantyne GH, Reigel MM, Wolff BG, Ilstrup DM. Oophorectomy and colon cancer. Impact on survival. *Ann Surg* 1985;202(2):209-14.
- Schofield A, Pitt J, Biring G, Dawson PM. Oophorectomy in primary colorectal cancer. *Ann R Coll Surg Engl* 2001;83(2):81-4.
- O'Brien PH, Newton BB, Metcalf JS, Rittenbury MS. Oophorectomy in women with carcinoma of the colon and rectum. *Surg Gynecol Obstet* 1981;153(6):827-30.

28. Wright JD, Powell MA, Mutch DG, Rader JS, Gibb RK, Huettner PC, et al. Synchronous ovarian metastases at the time of laparotomy for colon cancer. *Gynecol Oncol* 2004;92(3):851-5.
29. Blamey S, McDermott F, Pihl E, Price AB, Milne BJ, Hughes E. Ovarian involvement in adenocarcinoma of the colon and rectum. *Surg Gynecol Obstet* 1981;153(1):42-4.
30. Tan KL, Tan WS, Lim JF, Eu KW. Krukenberg tumors of colorectal origin: a dismal outcome-experience of a tertiary center. *Int J Colorectal Dis* 2009 Aug 25.
31. Jiang R, Tang J, Cheng X, Zang RY. Surgical treatment for patients with different origins of Krukenberg tumors: outcomes and prognostic factors. *Eur J Surg Oncol* 2009;35(1):92-7.
32. Lee SJ, Lee J, Lim HY, Kang WK, Choi CH, Lee JW, et al. Survival benefit from ovarian metastatectomy in colorectal cancer patients with ovarian metastasis: a retrospective analysis. *Cancer Chemother Pharmacol* 2009 Oct 10.
33. Burt CV. Prophylactic oophorectomy with resection of the large bowel for cancer. *Am J Surg* 1951;82(5):571-7.
34. Stearns MW Jr, Deddish MR. Five-year results of abdominopelvic lymph node dissection for carcinoma of the rectum. *Dis Colon Rectum* 1959;2(2):169-72.
35. Deddish MR. Surgical procedures for carcinoma of the left colon and rectum, with five-year end results following abdominopelvic dissection of lymph nodes. *Am J Surg* 1960;99:188-91.
36. Barr SS, Valiente MA, Bacon HE. Rational for bilateral oophorectomy concomitant with resection for carcinoma of the rectum and colon. *Dis Colon Rectum* 1962;5:450-2.
37. Sherman LF, Tenner RJ, Chadbourn WA. Prophylactic oophorectomy with carcinoma of the rectum and colon. *Dis Colon Rectum* 1964; 7:517-20.
38. Harcourt KF, Dennis DL. Laparotomy for "ovarian tumors" in unsuspected carcinoma of the colon. *Cancer* 1968;21(6):1244-6.
39. Antoniades K, Spector HB, Hecksher RH Jr. Prophylactic oophorectomy in conjunction with large-bowel resection for cancer: report of two cases. *Dis Colon Rectum* 1977;20(6):506-10.
40. Blamey S, McDermott F, Pihl E, Price AB, Milne BJ, Hughes E. Ovarian involvement in adenocarcinoma of the colon and rectum. *Surg Gynecol Obstet* 1981;153(1):42-4.
41. Gemos K, Rizzotti L, Tsardis P, Laopodis V, Gemos I, Scouras K, et al. Indications for prophylactic ovariectomy in patients with colorectal carcinoma. *Minerva Chir* 1995;50(1-2):89-92.
42. Erroi F, Scarpa M, Angriman I, Cecchetto A, Pasetto L, Mollica E, et al. Ovarian metastasis from colorectal cancer: prognostic value of radical oophorectomy. *J Surg Oncol* 2007;96(2):113-7.

Ovarian metastasis in colorectal cancer: retrospective review of 180 cases

Omranipour R.*

Department of Surgical Oncology,
Cancer Institute, Imam Khomeini
Complex, Tehran University of
Medical Sciences

Abstract

Received: April 13, 2009 Accepted: August 15, 2009

Background: Routine oophorectomy in women with colorectal cancer is under debate, the aim of this study is to determine incidence, clinicopathologic features and prognostic factors of ovarian involvement in primary colorectal cancer (CRC) and to clear the role of prophylactic oophorectomy.

Methods: Data from primary CRC women treated between years 1990 and 2004 were retrieved and clinical and pathologic features of those who had undergone oophorectomy during CRC surgery were reviewed.

Results: One hundred eighty cases (mean age 47.5 years) were included. In 120(66.6%), ovaries were preserved and 60(33.3%) cases underwent bilateral oophorectomy in addition to primary CRC resection. Reasons for oophorectomy were prophylactic in 22(36.6%), abnormal morphology in 35(58.3%), and undetermined in 3(5%) cases. There were five metastatic carcinomas, eight primary ovarian tumors and 47 normal ovaries in pathologic evaluation. No complication directly related to oophorectomy was noted. Patients with ovarian metastases had higher stages of tumor. Ovarian metastases were not related to menstrual status, CRC location, size, differentiation, and mucin production, as well as abnormal morphology of ovary. The global prevalence of ovarian metastasis in CRC was 2.7%, and isolated ovarian metastases occurred in less than half of them. Of 120 women that underwent colectomy alone, eight (6.6%) developed ovarian metastasis during two years of follow-up. Only three cases had isolated ovarian metastases. No patient with synchronous or metachronous ovarian metastases from CRC survived five years.

Conclusion: Isolated ovarian metastases from primary CRC occur with a low frequency and this may partially explain the debate regarding prophylactic oophorectomy at the time of curative resection for primary CRC.

Keywords: Colorectal, neoplasms, ovary, metastasis.

* Corresponding author: Keshavarz blvd.,
Cancer Institute, Cancer Institute
Research Center, Tehran, Iran
Tel: +98-21-88723410
email: omranipour@sina.tums.ac.ir